

»Kakor vsako leto obsorej, prisezite tudi letos, da se boste do zadnjega diha borili za svojo domovino!«

Šuma rok se je dvignila in zabobnelo je, da se je votlina stresla:

»Prisegamo tebi, kralj, in domovini!«

»Korošci, naprej!«

In odkorakali so Korošci trdih korakov mimo Tomaža, ki je stal nepremično kakor skala. Peli so pesem o izaru in o gmajnici in ljubem, dragem domu.

Ko je zapustil zadnji votlino, je na mah ugasnila bleščeča luč. Čulo se je še motno rožljanje mečev — in vse je spet utihnilo...

Tomažu so se jeli ježiti lasje. Ozrl se je in k sreči zapazil daleč za seboj svetlobo. Tipal je ob steni dalje, dalje in končno došel do nekake odprtine. Stopil je pod milo nebo. Za gorami se je danilo in jutranji zvonovi so peli po dolini. Ozrl se je Tomaž okolo sebe. Luknje ni bilo več, tudi grmovja ne: Stal je na cesti, ki drži iz Rut v Podjuno.

Skoro tekel je Tomaž domov. Doma je ves truden legel in šele čez tri dni je povedal, kaj je bil videl in slišal...«

*
*
*

V vaškem zvoniku bije ravno ena ura. Otroci nimajo več časa, da bi izpraševali Mojco. Razlezejo se tihi po razredih, premišljajo in ugibajo, kje so tisti Matjaževi možje Korošci: ali jih je kaj v vasi, ali celo doma, ali je tudi učitelj, ki ve tako lepo pripovedovati o kralju Matjažu, mož iz Matjaževe vojske? — — —

Zvezdica za zvezdico . . .

*Zvezdica za zvezdico
v noč se je prismehljala,
lučca pa za lučco je
iz hišic primigljala.*

*Ptičica za ptičico
je pesemco zapela,
sapica za sapico
uspavanko zavela.*

*In zvezdice in lučce so
temoto razsvetile
in pesemce uspavanke
tišino napolnile.*

*Vsa svetla zdaj je duša mi,
vsa kakor solnce jasna;
življenja polna, zdravja, rož,
v njej pesem vstaja glasna.*

Miroslav Kunčič.

VESELA DRUŽBA